

a celou dobu přitom kašlala. „To nepotřebuju,“ mumlala a vrtěla hlavou. „To taky nepotřebuju.“ A vzácně: „To už mám.“ „Matička,“ pronese Emile s úsměvem. „Člověk si někdy začne vážit lidí až po smrti.“

„Jak to myslíte?“

„Od té doby, co mi otec zemřel, si s ním také lépe popovídám.“

„Věříte na duchy?“

„Ne, to ne. Ale jeho hrob mě aspoň nechá domluvit.“

Emile si prohlíží karavan.

„Proč vlastně nechcete bydlet někde v domě?“

„Co je na tomhle špatného?“

„Úřady by vám dozajista pomohly. Protože jsi dítě.“

„To určitě.“

„Myslím, že v zimě musí být v karavanu pořádně chladno.“

„Není to tak hrozný.“

„Bydlení v domě je příjemnější. Stabilnější. V okolí máš vrstevníky. Tady moc lidí tvého věku nevidím, nebo snad ano?“

„Všichni jsou teď na prázdninách. Vy přece taky bydlíte v karavanu.“

„Pouze dočasně. Pak se zase vrátím do nějakého domu.“

„Vážně?“

Emile už se na mě nějakou dobu dívá, zdá se, že si teprve teď uvědomí, co dělá. Sklopí zrak. „Aspoň doufám.“

21

Nad horou pneumatik se vznáší mihotavý mrak komárů. Slunce už zapadlo za vrcholky stromů, ale na Luciena je ještě teplo dost. Lesklý leží ve venkovní posteli na boku se skrčenými nohama. Jako něco, co vytáhl z moře a ono to teď oddychuje na pláži. Vlasy má mokré po sprchování. Šmouhu rajske omáčky od večere nemá z brady úplně smytou. Pod sebou má pár ručníků, aby se mu matrace příliš nepromočila. „Nech ho, ať uschne sám,“ řekne táta, když ho chci utřít. „Za chvíli ho jen tak přejedeme ručníkem.“

„Jaks ho vlastně dostal ven?“

„Jak to myslíš?“

„Když jsem přijel domů, už tady ležel. Ale dneska ráno byl přece vevnitř.“

„Zvedl jsem ho.“

„Sám?“

„Ne.“

Táta šlehne pohledem po hangáru.

„Pomohl mi nájemník.“

„Nájemník? Tys ho pustil k bráchovi?“

„Lucien je na mě moc těžkej. A tys najednou zmizel.“

• • •

Ještě nikdy jsem neviděl tak bílá záda jako ta Lucienova. Mezi nohama mu vyčuhuje tmavý šourek, ve stažené vráscité kůži

se mu rýsuje jakási drobná šlacha, která mu mizí mezi půlkami. Nevím, jestli to budu mít taky. Pindour se mu našťestí zase scvrknul do hladké šištičky. Oba tam máme pár černých chloupků, on o něco víc než já. Lucienovy oči zírají do prázdna. Jak tam leží, je podlouhlá promáčklin v jeho hrudi ještě výraznější.

Když ještě bydlel doma, koupala nás máma vždycky společně. Já musel sedět, protože jinak by tam nebylo dost místa, aby se mohl brácha natáhnout. Kolem nás plavaly hračky. Já seděl zadkem na špuntu a zády se opíral o tu kovovou věc. „Nestěžuj si,“ říkala máma. „Buď rád, že dokážeš sedět sám.“ Lucien ležel až po uši ve vodě a cucal žínku.

Když nás nechala o samotě, ponořil jsem do vody konvičku na hraní a vytil mu vodu na hrudník, až se mu v podlouhlé promáčklině udělal rybníček. Pak přišlo to nejlepší. Lucien začal škytat a cákat, už když jsem konvičku napouštěl. Nehty na nohou mě netrpělivě škrábal na zadku. Pak jsem mu pokropil pindour, který se mu maličko postavil a vytryskl mu fontánu moči na břicho a skrčené nohy.

• • •

Při sprchování před chvilkou se mu pindour taky trochu zvětšil. Táta na to nic neřekl.

Zapalovačem odzátkuje lahvové pivo. „Tohle si zasloužím.“ „Etě, etě,“ mumlá Lucien. V závanu větru mu po zádech ke krku přejede mráz. Táta je opřený o zábradlíčko na boku postele. Prostředník zastrčený do hrdla láhve, takhle ji drží vždycky.

„Etě, etě.“ Lucien se rozklepe. „Etě.“

„Ba jo, chlapče. To jsou mi ale věci,“ povídá táta. Pořádně si lokne.

Lucien má ruce jako chapadla automatu na plyšáky. Skoro vždycky mine. Ale láhev se mu podařilo čapnout hned napoprvé.

Nadšením se na něm všechno rozhybe a on se snaží přitáhnout si svou kořist k hrudi. „Tak to prr, koukej to pustit!“ Pivo se vychrstne Lucienovi na břicho a na prostěradlo. „Necháš to?!“ velí táta. Rico s Ritou se postaví do pozoru, nechápou ale, co špatného udělali. Táta se snaží Lucienovi vykrotit lahev opatrně z ruky. „Necháš to!“

„ETĚ!“ řve Lucien. Váhám, jestli mám přijít na pomoc. „ETĚ!“ „No, tak jak chceš.“ Táta vytáhne Lucienovi ruku z postele a otočí ji tak, že zbylé pivo vyteče do trávy.

„Dávals při sprchování pozor?“ Táta kývne k Lucienovi. Že by ten pindour viděl? Pokrčím rameny.

„Takže ho můžeš sprchovat i beze mě.“

„Sám?“

„No a cos myslel?“

„Že to budeme dělat spolu.“

„Spolu? Nemůžeme dělat všechno spolu.“

„To mě tu budeš nechávat každý den samotného?“

„Bráchovi začíná bej zima.“ Přehodí přes Luciena ručník.

„Za chvíli mu dáme čistou plínu, to se taky musíš naučit.“

Doposud se mi dařilo, nebýt poblíž, když ho táta přebaloval.

„Nebo ho radši necháš ležet ve sračkách, když budu na skok pryč?“

„To víš že ne.“

Oba sledujeme čmeláka u Lucienova obličej. Právě když ho chce táta odehnat, zaletí do písčitého tunýlku v trávě. Menšího než myši díra. Kolem vchodu se válí pár odumřelých oranžovo-černých chomáčků.

„Pamatuješ, tenkrát s těma čmelákama?“

„Co?“ Přesně vím, co tím myslí. Rád si to od něj ale poslechnu znovu, hlavně proto, že mě pak jemně štípne do nosu. Netuším proč.

„Šli jsme jednou odpoledne na plavání, to byla máma ještě s náma. Tam do pískovny, pamatuješ?“

„Jak se tam kdysi utopil ten potápěč?“

„To je možný. Ty sis ty potvůrky prohlížel, a pak ses zeptal: „Tati, dělají si trpaslíci ze čmeláků kožichy?““

„To jsem vážně řekl?“

„No jo, no! Byls takhle malej.“ Rukou pohladí neviditelnou hlavu v úrovni svých boků. „To je skvělej nápad! Chtěl bych kabát z čmeláčí srsti.“ Jemně mě štípne do nosu.

„Kdy máš narozeniny?“ zeptám se.

„Když začneš sbírat teď,“ zakření se táta, „můžeš mi z nich napřesrok dát rukáv.“

22

„Co tu chcete takhle hrozně brzo po ránu?!“ slyším volat tátu. „Jinak nám zase pláchneš.“ To je Henriho hlas. „Bejváš teďka celý dny pryč.“

„Některý lidi musí makat.“

„Nepovídej.“

„No jo.“

„A tak necháš svého mladšího kluka, aby se tu staral o vlastního bráchu?“

„Nemůžu bejt na dvou místech najednou.“

„Nejdřív si sem přitáhneš svého postiženého syna, a pak začneš najednou chodit do práce?“

„Protože mi kurňa nedáte pokoj s těma prachama.“

„Nedělej ze sebe chudinku, Maurici. Jseš ve skluzu už celý měsíce. A kde je náš podíl z nájemníka?“

„Jakej podíl?“

„Nájemník měl koncem tejdne cálovat.“

„Já na tom dělám.“

„Heleďse, Maurici...“ Je u toho zjevně i Jean. „Dva dny jsi měl příležitost... za náma zajít.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli tomu tvému druhému klukovi... Briana tu strpíme. Ale...“

„Kam se má Lucien asi tak vrtnout?“

„Víš, co jsme ti na to řekli. A stejně si ho sem přivezeš.“

Pootevřu dveře. Henri s Jeanem stojí zády ke mně. Táta popochází dokolečka ve slipech a škrábe se na pažích, jako by ho svědilo tetování. „Je to jen na pár dní,“ zkouší je uchlácholit. „Pak Lucien odfrčí.“

„Nelži.“

Táta vytřeští oči tak, že mu málem vypadnou z důlků. „Já nelžu!“

„Máš ho tu kurňa na měsíc.“

Nastane ticho.

„To není, to není... pravda.“

„Vážně?“

„A tu postel máš určitě taky pořád jenom na kšeft?“

„Na chvíli si v ní poleží Lucien. Mezitím je na prodej.“

„Jó? Tak to si ji rád koupím. Kolik za ni chceš?“

„To nejde.“ Táta váhá. „Už je prodaná.“

„Lžeš,“ dští mu Henri do obličeje. Táta dostane tak nečekanou herdu do ramene, že se praští hlavou o dveře skříně. Jean tahá Henriho za paži.

„Dáváme ti tejden, Maurici.“

„Na co?“

„Abys vyrovnal nedoplatek.“

„Tejden?“

„A vyplatil nám podíl z nájemníka. Jestli makáš tak, jak nám tvrdíš, musí to bejt hračka.“

„Jinak?“

„To uvidíš.“

Táta se tluče pěstí do hrudi. „Nic na mě nezkoušejte.“

„Slyšels nás, Maurici.“ Chlapi se otočí a rázuji ven. Cestou si mě všimne jenom Jean. „Deset dní!“ volá za nimi táta. „Dejte mi deset dní.“

Jakmile jsou pryč, rychle se oblékne.

„Kam jdeš?“ ptám se.

„Do práce.“

„Ty máš práci?“

„Ještě ty začínej!“ Táta si osahává ze strany hlavu, aby zjistil, zda nekrvácí.

„Co s tebou Jean s Henrim provedou?“

„Pochopitelně že nic. Lidi, kterým něco dlužíš, vždycky vyhrožujou. Nanejvýš ti ublížej, víc nic. Jinak svý prachy neuviděj už vůbec.“

„Proč prostě neplatíš nájem?“

„Sklapni, Bráji. Odkud vědí, že tu máme bráchu na měsíc?“

Chvilinku trvá, než odpovím bez zaváhání. „To nevím.“

„Od koho jinýho by to asi tak věděli?“ Provrtává mě pohledem.

„Od Emila,“ vyhrknu.

„Od nájemníka?“

„Nejspíš.“

„Co ten o tom ví?“

„Ptal se mě na to.“

„Hergot fagot.“ Zní to jako kus skály, který se valí ze svahu. Bleskurychle si nazuje žabky, vytáhne z kapsy od kalhot klíče.

„Co jdeš dělat?“

„Pra-co-vat.“